

lige Udtryk i Lovens §§ 397, 422, 537, 661 og 949.

Med Hensyn til Fristerne for Indgivelse af Andragende om og for Benyttelse af saadan Tilladelse opretholder Forslagene ad §§ 223 a, 223 d og 223 e i det store og hele de gældende Regler, dog at Andragendet i borgerlige Sager skal indgives *snarest mulig* og ikke blot inden Udløbet af den almindelige Frist (1 Aar eller 6 Maaneder), at Fristen 4 Uger reguleres til 1 Maaned (jfr. nedenfor under X.), at Fristen ved Eksekution og Auktion med Hensyn til Kæretilladelse bliver 6 Maaneder, ikke som nu 1 Aar, og at Fristen ved Udpantning med Hensyn til Anketilladelse bliver 1 Aar, ikke som nu 6 Maaneder. Herved opnaas, at man i borgerlige Sager i Stedet for de nugældende indviklede Fristregler altid faar en Frist af 1 Aar med Hensyn til Anketilladelser og 6 Maaneder med Hensyn til Kæretilladelser.

B. Betingelserne for at opnaa *Tilladelse til Anke eller Kære i 3die Instans* er affattede i Overensstemmelse med Lovens § 435 for borgerlige Sager og Lovens § 966 for Straffesager, jfr. Forslag ad §§ 223 b og 223 f, saaledes at disse Betingelser kommer til at gælde i alle Tilfælde, ogsaa hvor Loven nu blot bruger Udtrykket „undtagelsesvis“, se § 595, jfr. §§ 606, 611, 640, 645 og 652, og § 665, jfr. § 678 samt § 973, og endvidere Lovforslag 1928—29 § 58.

Fristerne foreslaas fastsat i Overensstemmelse med de nugældende Regler bortset fra den Ændring, som følger af, at Ankefristen til Højesteret i borgerlige Sager, jfr. nedenfor under X, foreslaas nedsat til 1 Maaned, og fra, at der ikke ved Kære i Straffesager for Tiden er Hjemmel til at fravige Ugefristen, jfr. § 973.

C. Bestemmelserne om *Tilladelse til Anke eller Kære af Afgørelser, der ikke som Regel kan paaankes eller paakæres*, findes i Forslagene ad §§ 223 c og 223 g, der i Hovedsagen stemmer med de nugældende Regler i §§ 435, 3die Stykke, 962, 2det Stykke, § 968, 3die Stykke, og § 985 samt med Lovforslag 1928—29 § 54.

Ad 4) Dette Punkt giver ikke Anledning til særlige Bemærkninger.

Ad X. *Ændringer i Reglerne om processuelle Frister* (Forslag ad §§ 272, 397 og 398, §§ 403 m. fl., §§ 436, 455 a, 472 m. fl., 487, 537, 555, 592, 607 m. fl., 645, 662, 674 og 678).

Forslagene er, bortset fra Forslagene ad §§ 397 og 487, i det væsentlige af formel Natur og gaar ud paa at gøre Lovens Fristregler mere ensartede ved at ændre 8 Dages Fristen til 1 Uge og Fristerne 4, 8 og 12 Uger til henholdsvis 1, 2 og 3 Maaneder.

Derimod indeholder Forslagene ad §§ 397 og 487 vigtige Realitetsændringer. Den nugældende, korte Fuldbyrdelsesfrist af 15 Dage, jfr. § 487, virker i Praksis ofte uheldigt, da den Domfældte, hvis han overhovedet paatænker at anke, oftest vil se sig nødsaget til at foretage dette Skridt inden Tvangsfuldbyrdelsen (der jo normalt afværges ved Anken). Det har i Praksis ofte været følt stødende, at der saaledes reelt kun levnes en Domfældt 15 Dages Betænkningstid, medens en Sagsøger har fulde 8 Uger til at overveje Anke til Højesteret. Man foreslaar derfor Fuldbyrdelsesfristen forlænget til 1 Maaned, hvilket skønnes ubetænkeligt, navnlig i Betragtning af, at Retten ifølge Lovens § 488, 1ste Stykke, naar Omstændighederne taler derfor, kan forkorte Fuldbyrdelsesfristen. I Forbindelse hermed foreslaas den nugældende, i § 397 fastsatte Ankefrist til Højesteret nedsat fra 8 Uger til 1 Maaned, hvilket normalt maa anses for at være tilstrækkeligt. Herved opnaas, dels at Anke til Højesteret hyppigt vil kunne fremmes ca. 1 Maaned hurtigere end hidtil, dels at Fuldbyrdelsesfristen og Ankefristen kommer til at falde sammen, hvilket maa anses for at være den bedste Ordning, idet man herved undgaar de praktiske Vanskeligheder, der kan opstaa, naar en Anke, der først er rejst, efter at Eksekution er sket, fører til en Forandring af Dommen, hvorhos denne Ordning stiller Sagsøgere og Sag-